

THEATERKRANT

Nicole Beutler Projects, Opera Ballet Vlaanderen, Opera2Day,
Dance On Ensemble

NOW WE ARE EARTH / An
Orchestra

NICOLE BEUTLER MAAKT MET BETEKENISVOLLE BEELDEN EEN 21E-EEUWSE PARAFRASE VAN BEETHOVENS NEGENDE SYMFONIE

Javier López Piñón

29 mei 2025

Gezien op 27 mei 2025, O., TR Schouwburg Rotterdam

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het
Alles klopt in dit derde deel van Nicole Beutlers trilogie *Rituals of Transformation*: het ruimtelijke decor
in cirkels, waarvan het horizontale karakter mooi in evenwicht wordt gebracht door het gestileerde bos
dat op een gegeven moment uit de kap daalt; de verschillende sets kostuums die de verschillende delen

markeren, het licht dat bij tijden betovert, de muzikale compositie die in perfecte timing soepel de acties in beweging brengt, mysterieus waar het moet intrigeren, kernachtig ritmisch op energieke momenten; de lokale stadskoren die per voorstelling ingeschakeld worden zijn perfect voorbereid, de acht performers dansen én zingen én voeren acrobatische configuraties uit als een geoliede machine, ja, zelfs het begeleidende drukwerk is zoals altijd bij Beutlers producties een lust voor het oog – en toch.

Ligt het soms aan de teksten die te geconstrueerd klinken en daardoor maar niet tot poëzie willen worden, hetgeen wel hun ambitie is? Bij vrijwel elk deel bevatten de teksten vooral een opsomming. In het begindeel is het van een reeks levensvormen, later een opsomming van ontologische modaliteiten, in de slotmonoloog volgt er een van nastrevenwaardige doelen en ambities. Als er sprake is van zoveel opsommingen achter elkaar wordt de kern van het betoog onduidelijk.

Voor de choreografie gebruikt Beutler opstellingen en configuraties die opzettelijk ongestructureerd aandoen. De plaatsing van de performers in de ruimte ziet er op het oog toevallig uit, zeker in de eerste delen. De delen worden visueel van elkaar onderscheiden door een symbool. Een plaat met een tekening van cirkels wordt bij aanvang van een nieuw deel telkens over de achterste tree van de halfronde trap van links naar rechts overgedragen. Daarna komt het ensemble op in een ander kostuum en komen we in een andere fase terecht. Cirkels zijn een terugkerend visueel thema, met veel verwijzingen naar circulaire processen en filosofieën.

Het dansliedje wordt door het ensemble van performers gehanteerd als een taalgevoel dat aan de hand van de grammatica van de taal wordt gebruikt om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je door gaat met het gebruik van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.

gemeenschap vormt. In het slotdeel uit zich dat in complexe samengestelde tableaux die zich in verschillende combinaties aan elkaar ketenen, waarbij elke performer een schakel vormt die leidt tot als maar complexere constructies van torso's en ledematen.

Worden de delen soms te lang uitgewerkt? Bij sommige delen lijkt dat zeker het geval: halverwege de voorstelling vindt er op een eenvoudig basisritme een feestelijke energieke dans plaats die dadelijk alle performers en ook het publiek activeert, maar te breed wordt uitgesponnen. Ook de acrobatische verknoppingen van het ensemble tegen het eind hadden opgeschoond kunnen worden.

Natuurlijk zijn er ook boeiende betekenisvolle beelden, een handelsmerk van Beutler: de gemaskerde dierendans bijvoorbeeld, of de scène waarbij het eerder genoemde gestileerde bos rondtolt in een voortdurend veranderend licht in een onvoorstelbaar scala aan kleurschakeringen. En de mooi uitgewerkte optredens van twee reuzenratten die afwisselend en soms samen de voorstelling als totaal ritmeren.

Kortom: er is van alles in stelling gebracht om het eindbetoog van de trilogie kracht bij te zetten. Beutler heeft aan de titel van het werk de karakterisering 'An Orchestra' toegevoegd en het lijkt erop dat zij de choreografie als zodanig geconcipteerd heeft. De performers functioneren als orkestgroepen. En zoals in een symfonisch orkest betaamt, klinken instrumenten soms solo of samen in kleine eenheden, maar speelt het orkest wel de hele tijd die het concert duurt tezamen.

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruik van deze site, gaan we ervan uit dat je ermee instemt, en het laatste woord van die monoloog is de herhaling van een enkel woord: lach. Het lijkt erop dat Beutler met dit werk een 21e-eeuwse parafrase heeft willen scheppen van Beethovens IXe symfonie, inclusief het slotkoor met Schillers *Ode an die Freude*. Nader onderzoek leert dat

toen Beutler begon met de voorbereidingen voor dit *Gesamtkunstwerk* (want het is veel meer dan een choreografie) het precies 200 jaar geleden was dat Beethovens laatste symfonie gepubliceerd werd. Dat is vast geen toeval.

Foto's: Anja Beutler

ELDERS

Nog geen andere recensies

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.